

ON EL COR ARRELA

Ana Segura

Edicions del Bullent

1a edició: setembre de 2026

Coberta d'Elga Fernández
© 2026 Ana Segura Cerdà

© 2026 Edicions del Bullent
De la Taronja, 16 - 46210 Picanya ☎ 961 590 883
info@bullent.net • www.bullent.net

Disseny de la col·lecció: Miquel Mollà
Assessorament lingüístic: Miquel Àbalos, Àlvar Vanyó
Impressió: Ulzama

ISBN: 978-84-9904-312-8
Dipòsit legal: V-3036-2026

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible.

A les dones de la meua família:

*A la uela Adelaida,
perquè ocupava els buits de la memòria amb una imaginació
millor que la meua.*

*A la uela Carmen,
perquè mai sabrà tots els aspectes de la vida que m'ha determinat.*

*A ma mare,
perquè tota ella és refugi, la meua llar.*

Porteu-me a casa, camins del món
Porteu-me al lloc al qual pertany
John DENVER

1

Infusió de corfa de salze blanc (*Salix alba*)

1. Tal·leu un parell de rames de salze blanc amb el diàmetre d'un dit índex.
2. Separeu la corfa i trosseu-la en fragments molt xicotets o piqueu-la per a convertir-la en pols.
3. Poseu mitja culleradeta amb el preparat (equival a 1 dracma) en aigua gelada.
4. Bol·liu l'aigua durant 5 minuts.
5. Coleu la infusió abans de servir-la.

Administració: Beveu una infusió de 3 a 5 vegades al dia.

Indicacions: Dolor. Especialment útil per a la cefalea i el reumatisme.

Hi ha persones que anhelan diàriament l'arribada d'un canvi, d'una emoció que els manca, d'un succés que els capgire la vida i els distraiga durant un interval de temps, fins que arribe el moment d'anhelar el següent canvi, succés o emoció. Teresa no és una d'estes persones. A Teresa, Ter, li agrada la seua vida. La seua vida és tranquil·la, generalment calmada i fàcilment previsible. Sap on es despertarà i on s'adormirà cada nit. Ter espera

que esta successió de fets es repetisca de manera incessant durant molt i molt de temps.

La jove està d'esquena a la finestra que dona al petit hort. L'hort contacta a través d'una xicoteta obertura amb el bosc de Porta, i este és, sens dubte, el seu lloc preferit del món. Del món reduït que coneix, mai ha eixit de Porta. Les muntanyes espolsades de blanc que s'albiren més enllà del bosc són altives i l'envolten de forma completa. Poden resultar aclaparadores per a un foraster, però Ter les sent defensores de la seua terra i la seua gent. A causa d'estes muntanyes, Porta és considerat l'últim poble de la regió. Quatre camins s'hi troba a mitja hora a cavall, i a tres jornades exhaustives i sense descans, s'arriba a la gran ciutat, la capital, Turiana.

Amb els ulls tancats inhala amb fruïció el baf amb notes fresques que naix de la infusió de salze blanc, com si només d'aspirar-li l'aroma ja tinguera algun efecte en l'estat físic i emocional que l'embarga. La tassa li calfa la gelor de les mans. L'ha preparada quan ha notat les primeres palpitations al voltant de l'ull esquerre. És un mal massa familiar. Sap que no pot deixar que el dolor s'incrementa o haurà de passar la resta de la jornada gitada al llit amb l'habitació a fosques.

Hui té faena per fer, Conxín ha patit una recaiguda dels seus dolors articulars i li ha demanat que li prepare el remei habitual. Damunt la gran taula de fusta que

presidix la cuina romanen ben preparats i organitzats els saquets amb la mescla de fulles de freixe comú, de nabius i de fruits de rosal silvestre.

Els llavis molsosos se li afinen quan els pensaments es transformen, una vegada més, en peixets que es mosseguen la cua de forma persistent. Quan se n'adona, s'esforça a dirigir l'atenció als músculs tensos per a tornar-los blans com l'argila sense modelar. Però la realitat és que, quan cavil·la sobre el mal que afligix l'àvia Aida i l'absència de remei conegut, la frustració la governa.

—Diana, no sé què preparar-li per a fer-li més suportable el seu estat.

—No pots curar totes les persones, *bitxet*. Ho saps, sé que ho saps, però no acabes d'assimilar-ho. Et tortura no poder complir amb totes les teues expectatives.

—Però és la nostra àvia.

—I tu estàs començant amb una migranya que t'enegrix l'enteniment i t'enfosquix l'ànim. Quan el dolor estiga sota control i et trobes amb energia, ves a buscar ortigues. Les nostres amigues t'estaran esperant.

Observa el color grisenc del cel i decidix calçar-se les katuskes negres que li arriben fins als genolls. També s'abriga del vent encara gelat amb la capa que té forro de llana. Agafa la cistella, els guants i el ganivet. A l'aire es troben suspesos els signes més incipients de la primave-

ra, lleus olors d'herba humida i de flors que comencen a obrir-se. De peus a l'hort, aspira estos aromes carregats de matisos que venen del bosc, i en este precís moment, podria jurar que la primavera és la seua estació predilecta. La realitat, però, és que sempre ha sentit una inclinació especial per la tardor. Ara bé, Ter sí que podria afirmar amb seguretat que no aconseguiria esta sensació de confort en cap altre lloc del mapa.

Amb un somriure inconscient dibuixat al rostre, camina cap al portó que separa l'hortet del bosc i alça la vista cap a l'om que s'hi troba al llindar. Amb estranyesa, s'adona que no hi ha cap moviment familiar a les branques. Ter es pregunta on deuen estar les seues amigues, si es trobaran en algun altre indret del bosc, escodrinyant, observant. Un dels seus plaers culpables és assabentar-se dels romanços o xicotets secrets que discorren al seu territori. És un fet àmpliament acceptat per tothom que no importa la grandària del lloc en qüestió, sempre hi ha alguna bona nova per comentar. I ella té la professió perfecta per a assabentar-se'n. Un dia, Dolors li va explicar, després d'atendre el seu home per una tos persistent, que a una casa de noucasats, la que es troba a l'extrem més septentrional del poble, no hi arribava la descendència anhelada any rere any. Un temps després, a Porta hi arribà un nou matalasser en ruta comercial i anà a fer-los un matalàs nou de llana.

Nou mesos després, la tan anhelada criatura va arribar. Dolors li va explicar, amb certa sorna, que des de llavors hi ha una dita al poble que diu que els matalassers fan «miracles». En una altra ocasió, va ser Pilareta qui li va explicar que els dos germans Marín, els del molí, estaven enamorats de la mateixa donzella. Ella, segons van dir alguns, incapaç de decidir-se per un, o segons van asseverar uns altres, farta de les seues atencions, va decidir entrar a monja, i mai més la van tornar a vore al poble.

Però Ter també tem el dia que estes notícies puguin significar un canvi en l'estat habitual de les coses conegudes i establertes. Així, també passa hores pensant en el temut moment, preocupant-se de totes les coses que no podrà gaudir o que canviaran quan eixe determinat moment finalment arribe. Anticipa la tristesa que sentirà, les coses que enyorarà. És una rumiadora que contempla totes les possibilitats possibles del futur, i encara que racionalment, sap que la majoria d'estes possibilitats no arribaran a complir-se mai, no ho pot evitar.

Agafa aire i nota com una brisa gelada, però plaent, li baixa per la gola fins a omplir els pulmons. L'expulsa formant xicotetes bafarades. Camina vora el riu Bufanúvols, seguint el camí natural del bosc, aplanat pel pas dels humans. Allà on dirigix la mirada hi veu branques, fulles i arrels, de falgueres, xiprers, roures i pollancs. Els arbres podrien tapar-li la llum, però hui

el dia no té molta claror a tapar. Tot i així, sent l'ànima tan lleugera com les fulles que li ballen sobre el cap. Ter només sent pau i la piuladissa d'uns pocs pardals que comencen a despertar després de la feixuga temporada hivernal, tan esquerpa a Porta.

Quan decidix endinsar-se en el bosc, s'alça les faldilles amb un lleu enuig que transmet a les mans. Un dia més, es penedix de no haver-se calçat uns pragmàtics pantalons per a passejar. Sent que sacrifica la comoditat per no despertar comentaris per la seua forma de vestir, ja poc apropiada d'habitual.

Els peus coneixen la fermesa canviant del terreny i el pas de la jove és lleuger. A través dels guants nota la rugositat dels troncs que acaricia al passar. Domina el boscam i els camins invisibles per a arribar allà on vol anar, i després d'una estona, el clar on sap que trobarà més ortigues apareix davant d'ella. Són les primerenques de la temporada i decidix no collir-ne moltes per a permetre que seguisca creixent i reproduint-se. Al voltant del clar també hi troba uns ametlers en plena floració. El rosa pàl·lid contrasta amb el verd regnant dels arbres, i s'hi apropa, aspirant l'olor dolceta de les flors. Amb alegria hi veu senyals d'una bona collita a la tardor.

La picor constant a la nuca no l'ha abandonada al llarg de tot el recorregut. Li resulta ben familiar la sensació de tindre una multitud d'ulls seguint-li els moviments. Sap

que no és un bosc qualsevol, que està ple de vida amagada. El que li resulta estrany és que els ulls no acaben de fer-se patents en cap moment i que no es descobrixen per a preguntar-li per l'àvia o per la mare. Però, tot i així, el somriure i la sensació de seguretat que sempre ha sentit als boscs de Porta no l'abandona en cap moment.

El llarg cabell del color de la xocolata està replegat en una trena llarga que, a vegades, li fa pessigolles a l'esquena, i amb l'inici d'un tènue plovisqueig, ha començat a encrespar-se formant una aura de pèls rebels que intenta aplanar amb les mans de forma insistent. Poca estona després, l'incipient tempesta fa desaparèixer l'escassa claror del dia i les ombres del bosc s'estiren per a ocupar tots els racons i envair-li els sentits. A Ter li resulta difícil distingir els béns més apreciats per a una remeiera a terra i, quan nota un lleuger pes al front i els dits gelats dins dels guants, decidix donar per finalitzada l'expedició de la jornada.

Ha encés el foc a la cuina i comença a sentir com la calor retorna a les extremitats, començant pel pit fins a arribar al dit més xicotet de les mans. Fa una estona que li ha col·locat les tintures d'ortiga a les articulacions més unflades i adolorides, i que li ha explicat a Conxín, una vegada més, com prendre les infusions amb els sacs que li ha preparat. De totes maneres, Ter pensa amb exasperació que haurà de tornar per a explicar-li-ho algunes vega-

des més. Quan intenta exposar els remeis als pacients, els veu a la cara l'intent d'escoltar i d'entendre a la vegada, la qual cosa acaba resultant en el fet de no quedar-se amb res de la informació transmesa.

Es prepara, novament, una infusió de salze blanc. Els músculs li pesen i les parpelles se li tancarien si ho permetera. Les palpitations al voltant de l'ull esquerre són molt lleus i intermitents, però no han acabat de desaparèixer i l'esgotament l'envaïx. Espera que una bona nit de descans siga suficient, però amb les cefalees mai es pot cantar victòria amb seguretat. Recolzada a la taula de la cuina, beu un altre glopet de la infusió. Se li fa patent un pes al centre del pit al recordar la mort d'Eladi la setmana anterior. Un mal invisible va anar consumint-lo i lentament, però inexorablement, perdia pes i força per dies. La remeiera sentia una impotència creixent a mesura que els dies passaven, i el sentiment d'estar fallant-li no remetia ni un segon. Quan el seu sofriment es va tornar insuportable i irreversible, va adormir-lo amb onirina fins que el cor va deixar de bategar-li.

—Diana, no soc suficient, no sé suficient, em falta molt per aprendre. Jo no sé tant com sabia l'àvia Aida o la mare o tu. Mai seré com tu.

—No has de ser com jo, ni com la mare, ni com ningú. Pensa en tot allò que has aconseguit, en totes les persones que has ajudat.

—I en les que no? Els he fallat? No ho vaig intentar prou? —Els ulls es posen vidriosos i brillants. Ter es pressiona el nas amb la mà dreta, en un tic involuntari i automàtic que ha generat per a controlar les emocions.

—*Bitxet*, ningú s'escapa de la mort. La primera lliçó que aprén una sanadora és que hi ha mals que no tenen remei. Recorda el que ens deia l'àvia Aida.

Com qui repetix una lletania, Ter xiuxiueja:

—Quan pugues sanar, sana; quan no pugues sanar, alleugera; quan no pugues alleugerar, cuida. Però sempre, sempre, acompanya.

Ter comença a notar que la pressió i la dificultat per a respirar, tan conegudes per a ella, van remetent a poc a poc, mentre amb els ulls tancats repetix la instrucció. Els obre, sobtadament, quan recorda que havia quedat a última hora del dia amb Beth.

Beth Dolz és la seua millor amiga, l'amiga de l'ànima. Ella i el seu serrell sempre perfecte han estat al seu costat des que eren xicotetes. Han estat presents en tots els moments de la vida de l'altra i Ter sempre s'ha sentit acceptada per ella. Beth prové d'una de les famílies més adinerades del poble, tal vegada la més adinerada, però mai ha sentit que això suposara una diferència entre les dos.

—Carinyo, fas ullets de no trobar-te bé. —És el primer que li diu en vore-la, agafant-li les mans i acompanyant-la, encara agafades, fins al saló de les visites.